

Louissette

Minä olin vähän kiukkuinen, kun äiti kertoi että joku hänen ystävättärensä tulisi meille teelle ja ottaisi mukaan tyttärensä.

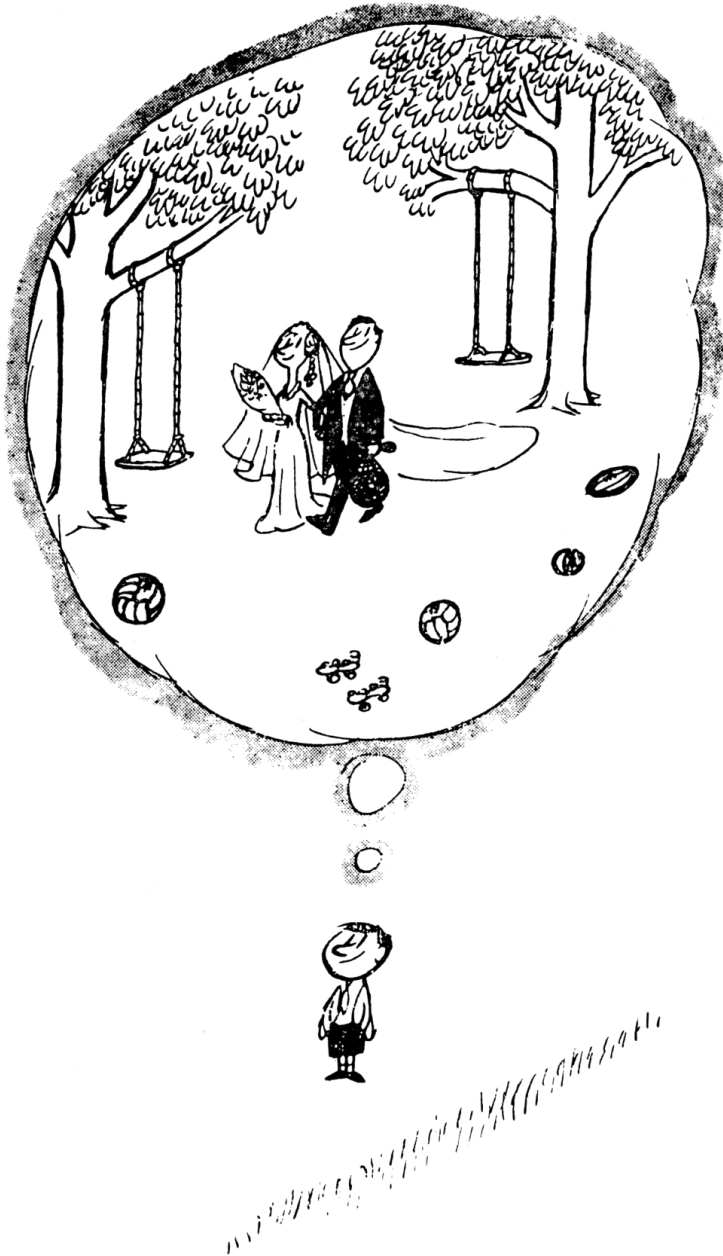
Minä en pidä tytöistä.

Ne ovat tyhmiä eivätkä osaa leikkiä mitään muuta kuin nukeilla ja kauppaa ja sitten ne vielä itkevät koko ajan. Tietysti minäkin joskus itken, mutta vain vakavien juttujen takia, niin kuin silloin kun olohuoneen maljakko särkyi ja isä torui minua, mutta se oli ihan väärin, sillä se oli pelkkä vahinko ja sitä paitsi se maljakko oli kamalan ruma, ja minä tiesin kyllä ettei isä pidä siitä että sisällä pallotellaan, mutta ulkona satoi.

– Saat luvan olla kiltti Louisettelle. Hän on hurmaava pikku tyttö ja minä haluan hänen huomaavan että sinä olet hyvin kasvatettu poika, äiti sanoi.

Silloin kun äiti haluaa kaikkien näkevän, että minä olen hyvin kasvatettu poika, hän panee minulle sinisen puvun ja valkoisen paidan joissa minä näytän ihan joltakin pelleltä. Minä sanoin äidille

että olisin mieluummin mennyt kavereitten kanssa cowboyleffaan, mutta hän katsoi minua sillä tavalla josta heti huomaa ettei pidä pelleillä.

– Ja kiellän ehdottomasti sinua käyttäytymästä rumasti tätä pikku tyttöä kohtaan, tai muuten minä selvitän asian myöhemmin sinun kanssasi, ymmärsitkö? äiti kysyi.

Neljältä se äidin ystävätär sitten tuli, ja tyttö myös. Äidin ystävätär rutisti minua ja sanoi niin kuin kaikki muutkin että olinpa minä kasvanut, ja sitten hän sanoi:

– Tässä on Louise.

Louise ja minä tuijotettiin molemmat toisiamme. Hänellä oli keltainen tukka, jossa oli letit, siniset silmät, ja punainen nenä ja mekko. Me nipistettiin nopeasti sormia.

Äiti tarjosi teetä ja on nastaa kun on muitakin teellä, silloin tarjotaan suklaaleivoksia, joita voi ottaa kaksi kertaa lisää. Teellä Louise ja minä ei sanottu mitään. Syötiin vain ja yritettiin olla katsomatta. Sitten kun oli lopetettu, äiti sanoi:

– No niin, lapset, nyt voitte mennä leikkimään. Nicolas, vie Louise huoneeseesi ja näytä hänelle hienoja leluja. Äiti sanoi sen kamalan isosti hymyillen, mutta samalla hän väänsi silmänsä sellaisiksi, että oli parasta ottaa tosissaan.

Louise ja minä mentiin minun huoneeseeni enkä minä tiennyt mitä sanoa. Louise se sitten rupesikin puhumaan, hän sanoi:

– Sinä olet ihan apinan näköinen.

Siitä minä en pitänyt yhtään ja vastasin:

– Etkä sinäkään ole kuin tyttö! Ja Louise läiskäytti minua korvalle. Minä ajattelin ensin itkeä, mutten itkenykään, sillä äitihän oli sanonut minulle että minun piti olla hyvin kasvatettu, joten minä vain nyhtäisin Louisea letistä ja hän potkaisi minua koipeen. Silloin minun kumminkin piti sanoa »aijai» sillä se koski ihan tosissaan. Minä aion juuri vetää häntä korvalle, kun hän vaihtoi puheenaihetta:

– Entäs ne lelut?

Minä aioin juuri sanoa että ne olivat poikien leluja, kun Louise äkkäsi minun vanhan leikkikarhuni, sen jonka minä olin kerran ajellut toiselta puolelta isän parranajokoneella. Olin saanut sen ajelluksi vain toiselta puolelta, koska partakone ei kestänyt kauempaa.

– Leikitkö sinä vielä nukeilla? Louise kysyi ja rupesi nauramaan. Minä yritin vetää häntä letistä ja Louise nosti kätensä lyödäkseen minua tauluun, mutta ovi avattiin ja äidit tulivat sisään.

– No lapset, onko teillä ollut hauskaa? äiti kysyi.

– Kyllä rouva! Louise sanoi silmät selko selällään ja räpytteli niitä hurjan nopeasti, ja äiti halasi häntä ja sanoi:

– Miten suloinen hän onkaan! Minun pikku pupu pupuseni! Louiseella oli koko ajan kova vauhti päällä niitten silmiensä kanssa.

– Näytä Louiseelle kauniita kuvakirjojasi, äiti sanoi ja se toinen äiti sanoi meitä pikku pupu pupusiksi ja niin he menivät tiehensä.

Minä otin hyllystä ne kuvakirjat ja annoin ne Louiseelle, mutta hän ei edes katsonut niitä vaan heitti ne maahan, senkin joka on ihan täynnä inkkareita, se on yliveto.

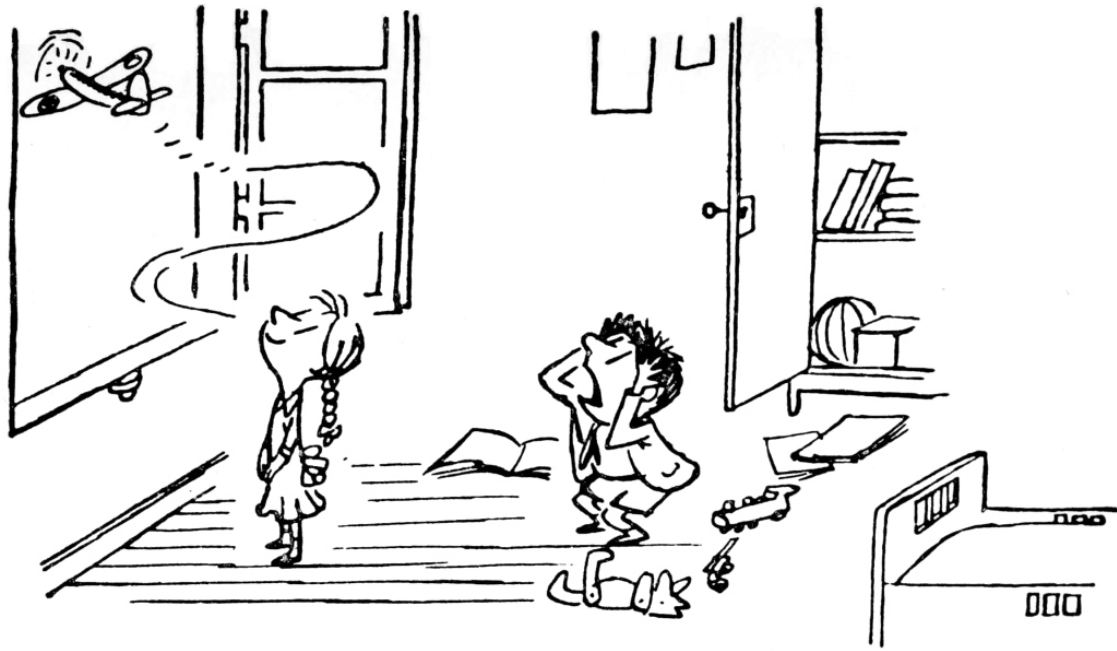
– Sinun kirjasi ovat tylsiä, hän sanoi, eikö sinulla ole mitään kivempaa?

Louise katsoi kirjahyllyä ja huomasi minun lentsikkani, sen jossa on kuminauha ja joka on nasta ja punainen ja lentää.

– Näpit irti, minä sanoin, se ei ole mikään tyttöjen leikkikalua, se on minun lentsikkani. Sitten minä yritin ottaa sen häneltä, mutta hän otti muutamia askeleita taaksepäin.

– Minä olen sinun vieraasi, hän sanoi, minä voin leikkiä millä tahdon ja ellet suostu siihen, niin minä kiljun äitiäni ja sittenpä nähdään kumpi on oikeassa!

Minä en tiennyt mitä olisi pitänyt tehdä, en halunnut että Louise tekisi lentsikasta mäskiä, mutta en liioin halunnut hänen huutavan äitiään, sillä sitä olisi taas jauhettu jälkeensä.

Sillä aikaa kun minä mietin, Louise oli kiertänyt potkuria saadakseen kumin kierolle, ja päästi sitten lentsikan menemään. Ikkuna oli auki ja lentsikka lensi siitä ulos.

– Katso nyt mitä sinä teit, minä huusin, lentsikka on hävinnyt! Minä rupesin itkemään.

– Ei se hukassa ole, pölkkyä, Louise sanoi, sehän putoaa pihalle. Mennään hakemaan.

Me mentiin alakertaan, olohuoneeseen, ja minä kysyin äidiltä saataisiinko me mennä pihalle leikkimään ja äiti sanoi että oli aivan liian kylmää, mutta Louise räpytteli taas ja sanoi haluavansa mennä ihaillemaan kukkia. Äiti sanoi häntä pikku pupu pupuseksi ja käski meidän panna hyvin päälle.

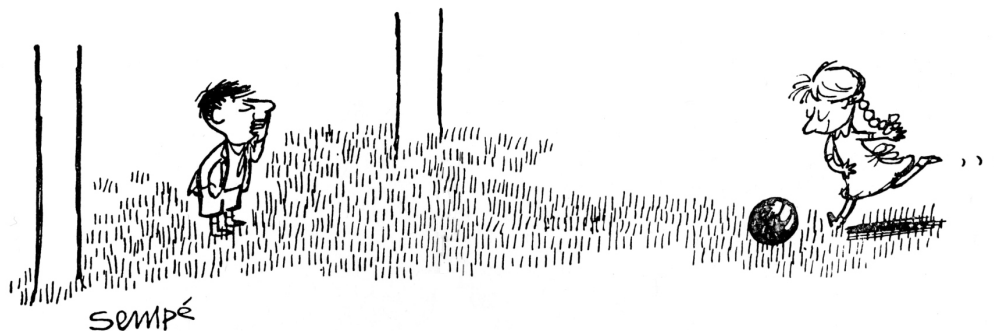
Se räpyttely minun pitää oppia, sillä on valtava teho!

Puutarhasta minä löysin lentsikkani joka ei ollut mennyt miksiäkään, onneksi, ja Louise sanoi:

– Mitäs tehdään?

– En minä tiedä, sinähän halusit ihaila kukkia, tuolla niitä on kasoittain, minä sanoin. Mutta Louise sanoi ettei välittänyt minun kukistani ja että ne olivat surkeita. Minä olisin mielelläni antanut

hänelle turpiin mutten uskaltanut, sillä olohuoneen ikkuna on pihan puolella ja olohuoneessa istuivat äidit.

– Ei minulla ole täällä mitään leluja, minä sanoin, jalkapallo vaan ja se on autotallissa.

Louissette sanoi että se oli hyvä ajatus. Me mentiin hakemaan palloa ja minä pelkäsin koko ajan, että kaverit näkisivät minut leikkimässä tytön kanssa.

– Mene tuonne puiden väliin, Louissette sanoi, ja yritä ottaa pallo kiinni.

Minua nauratti kamalasti ja Louissette otti vauhtia ja laukaisi, pum! Kauhea kanuuna! Palloa minä en saanut kiinni, se lensi autotallin ikkunan läpi.

Äidit tulivat juoksujalkaa ulos. Minun äitini näki autotallin ikkunan ja tajusi heti.

– Nicolas! Sen sijaan että leikit raakimusten leikkejä, pitäisit huolta vieraistasi, etenkin kun he ovat niin kilttejä kuin Louise, hän sanoi.

Minä katsoin Louisea, hän oli jossain kauempana ja nuuhki begonioita.

Sinä iltana minä en saanut jälkiruokaa, mutta ei se mitään, Louise on kiva ja isoina mennään naimisiin.

Sillä on ärjy kanuuna!

Lähde: Jean-Jacques Sempé & René Goscinny, *Louise* (teoksesta *Pikku Nikke*). Julkaistu: 1983 (alkuteos 1960). Suomennos: Kimmo Korhonen.